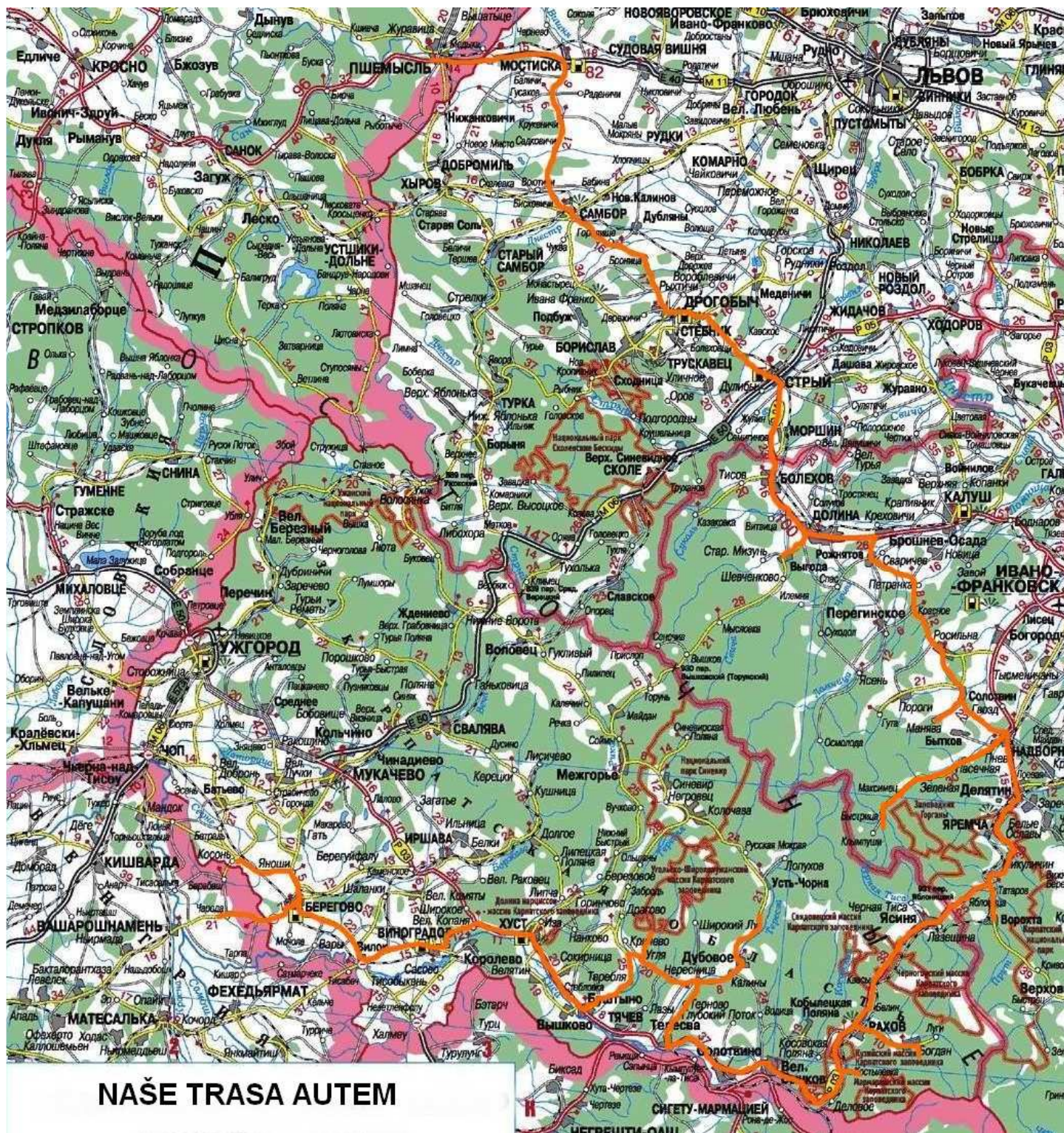

Vodačina UKRAJINA 2009 aneb jak jsme málem neodjeli na

„Turisticko vodácký, kulturně poznávací, gurmánský a balneologický zájezd do ukrajinských Karpat“

NAŠE TRASA AUTEM

29.05.09 - Den 1

Startujeme jako obvykle z Prahy. Kelímek má problémy s „medvědem“ a přijždí trochu dýl. Vozidlo mělo prasklou palivovou trubku. Volný čas v hostinci jsme využili k upravení se do teleportačního stavu pivem a medvinou. Letošní sestava Batis, Klouda, Lukáš, Tučňák, Pařka, Pavouk, Potap, Zajda, velké medvěd a jeho krotitel Kelímek, 3 sudy Krakonoše a mnoho plechovek export quality piv DEEP made for Lidl. Medvěd chcíp hned v Hajnici a vykrvácela z něj spousta nafty. Ránu se podařilo zacelit ale po několika dalších chcípnutích a nočních manévrech při odstraňování mršiny z vozovky kdesi za Klodskem jsme zůstali definitivně viset tamtéž. Spíme všichni v medvědoj. No ráno moudřejší večera.

30.05.09 – Den 2

Leje, deprese. Voláme do všech stran co s takovým chciplým medvědem v Polsku dělat. Nakonec přes ASA vyjednáваме odtah do Mercedes Wroclaw. Mršinu se nám ale daří z kopce roztláčit a doškytáme tam po vlastní ose. Jde hned na sál a diagnóza je vyměnit prasklou palivovou hadici za novou a dva vstříky. Měníme jen hadici – i tak to stojí asi

5000. Dostáváme na cestu stříkadlo kerý máme do mršiny fouknout když nebude chtít naskočit. Ve 4 opouštíme Wroclaw a řítíme se strašným lijákem směr Ukrajina. Dunajec vypouštíme, máme zpoždění. Meďour občas chcípne což v nás vyvolává beznaděj ale pomocí stříkadla zas naskočí.

31.05.09 – Den 3

V jednu třicet jsme na čáře v Přemyšli (Medina). Vyplňujem bumážky, platíme asi 200 hřiven za nějaký nesmyslný papíry – povolení přepravy osob (berou nás jako autobus). Měníme prachy (10,40H za euro) a cca ve tři sme za čárou. Vykládat auto sme nemuseli. Úplatky taky žádný. Asi u třetí benziny parkujem a chrníme zas všichni v medvedovi. Leje a leje. Dojíždíme přes Sambor a Stryj do Vygody posmotret „Karpatskij tramvaj“ – jednu z mála zachovalých lesních železnic ve zdejších Karpatech. Je však neděle a jízda vláčkem pro turisty by musela být domluvená předem. Jinak to maká jen ve všední den podle potřeby lesů pánů. Tak se aspoň fotíme u pomníku s parní mašinkou.

Za Dolinou ve snaze podjet Ivano Frankovsk bloudíme po rozbitých cestách. Kdesi u Nebylova mjíme rybářské rybníky a na břehu skvělou kolibu. takže první šašliky, boršče a ryby, pivo točené Oboloň za 5 H. Celková útrata cca 500 H/8 lidí. Konečně v pět večer přistáváme na konci obce Bystrica (dolina řeky Bystrica Nadvyrnanskaja). Vzhledem k tomu že furt lilo má říčka vody akorát. Nás však zítra čeká výstup na Dobošanku a až potom plavba dolů ven z horského údolí. Chceme navštívit hospodu na návsi ale stav místních nalitín a interiéru nás odrazuje. Ani snaha zatábořit u mostu před návší není úspěšná. Všude se potácej nalitý postavy a pastevec krav nás tu taky nechce.

Jdem tedy údolím proti proudu směr Dobošanka asi 5km kde končej baráky a začíná les. Cesta hrozná a dál sjíždná už jen pro kamazy. U sympatického mládence z poslední dřevěnice se ubezpečujem že tu nebudem nikomu vadit. Tak dřevo, oheň, vařba, pařba (naražení sudu). Potap šel koupit vajíce a přines jich 30. Ani se nevejdu na pánev. Budou i k snídani.

01.06.09 – Den 4

Budíček v 6 našeho času (zde 7). V 7 vyrážíme údolím dobýt Dobošanku – ukrajinský Matterhorn. Máme popis a dobrou mapu z netu, knižního průvodce a instrukce od místního chlapíka. Jdem tedy dle instrukcí 2km údolím na louku s dřevěnicemi. Odtud další 2 km do levého údolí. Zde je na potoce stará klauza a nová salaš.

Táboří tu zrovna ukrajinci co byli včera na Dobošance tak z nich tahám rozumy. Říkaj že kus výš máme překročit potok a po dobrý cestě jít furt nahoru – že nás to povede. Jdem tedy dál a asi 200 m výš je další malá salaš. Zde vede cesta vpravo do potoka.

My jdem však rovně do lesa asi 400m a průsekem kolmo na vrstevnice vlevo. A to je chyba – do brodu bylo správně! Škrábem se vzhůru, opouštíme průsek a točíme mírně vpravo lesem furt vzhůru na hřeben. Počasí nám přeje – neleje a není mlha. Dostáváme se na hřeben moc vysoko a víme že musíme jít vpravo do sedla a pak stoupat na masiv Dobošanky. Jsou tu jakés takés cestičky od krav co je sem vyháněj na

pastvu. Ze sedla traverzujem hory po dobrém chodníku ale mám obavy že takhle Dobošanku pojdjem.

Tak velím po suti vzhůru na hřeben 300m převýšení. Vylezem na horu Pikun a aspoň máme přehled co dál. Musíme se kus probít klečí a po sutích docházíme konečně na správný chodník. Na svahu hory Bedměžik jsou vidět mužiky a pěšina. Dál už je to suťová hřebenovka cca 2 km až na Dobošanku. Docházíme tam v 11:30. Focení, svačení,

pívání a sestup a traverz za Bedměžik a nyní již po správném chodníku vpravo a přes brdek sestup po hřebeni a lesem (červené puntíky na stromech) zpět ke klauze. V sedýlku při sestupu si fotíme nějakou součástku z letadla. Včera u ohně

nám místní kluci vyprávěli že za války zde ztroskotali dva stroje plný oficírů – nepřelítli v mlze hřeben. Dole na klauze pak Potap testuje domorodé plavidlo vyrobené motopílou z jednoho kusu dřeva. Ve 4 sme v táboře. Následuje očista v potoce. Dopijíme sud, pak vytahujem se Zajdou vzorky domácího vína a probíhá košť. K tomu ještě dorty od Batise (plzně 12) a nějaká kořalka s kolou. Taky přibíhá babka co od ní byly včera jajce a

nese nám barmužu - skvělou kukuřičnou kaši se smetanou a brynzou. Má totiž výčitky svědomí – vzala si za vajce 50 H což je více než dvojnásobek ceny na trhu. Víc si nepamatuju .... Z vyprávění vím jen, že jsem nemohl najít stan a že Lukáš ho sice našel, ale nepodařilo se mu zase i přes značně destruktivní snahu najít vchod.

02.06.09 – Den 5

Ráno kupodivu vyskakujem jak křepelky. Tábor okupujú krávy a žerou popel. Krotitel Pavouk se je marně snaží vypudit.

Po snídani sjíždíme dolů pod náves k mostu. Foukáme loď (2 pálavky, 1 yukon, 1 rio) a jedem dolů. Chtěli bychom vysedat na soutoku v Zelené (cca 12 km). Je však proti předvčerejšku málo vody tak po 6 km a několika 100m tahání loďek přes šutry končíme. Bylo to asi WW1-2, nic nebezpečného. Začíná zas lejt. Jedem do Jaremči – střediska pod horami (lyžařské vleky). Před centrem se stavujem v supr drahý hospodě (o kus dál pak byla řada supr kolib ...).

V Ilijáku pokračujem dál a sledujem řeku Prut. Má se to jezdit někde od Vorochty po Deljatin (WW1-2, soutěska 3, vodopád 5+). Soutěska a vodopád je u koliby za centrem (bráno proti proudu). Ty však nenavštěvujem páč medvěd zas chcípe, takže sme chcíplý i my. Odbočujem na Vorochtu. Je málo vody, leje. Otáčíme a jedem na Jasinju do údolí Černé Tisy. 5 km pod Jasinjou

tam kde železnice 2 x překonává řeku si prohlédneme peřej Černý krokodýl. Je trochu nadstav, řeka hučí hluboko v navigaci a voda žene na ní ve velkých válcích. Má to být 3+ ale mě sem nikdo nedostane. Sjíždíme až na soutok s Bílou Tisou. Ta má vody hodně, je fakt do běla (anebo hněda - bahno z hor). Šlo by to krásně jet ale vyberáme si Černou Tisu. Otravujou tu nalitý cikáňata. Jedem tábořit zpět proti proudu do Kevelova. Je to za mostem na druhé straně řeky asi 7 km pod Jasinjou. Tábořiště je nad řekou u nedostavěného obřího hotelu (ponurá ruína).

Plac ale pěkný, vyпасáno, uklízeno, ohniště (bordel a hovna v troskách hotelu). Dole ve vsi v novém hotelu je nálevna a pěkný krám se sličnou vedoucí, minerální pramen kousek odtud pod strání. Kupujem batoh 2l Oboloň a hřejem se u ohně. Zas nás otravujou dva smradi.

Dialogy s nimi:

Daj kúšať, daj děngy, ja sirota.

Ďáďa daj košať.

Domov nemáu, ja sirotá.

To naša lúka, ja zavolam rodiťalej, ja zavolam milíčiju! Dajte kúšať!

Dajte kúšať a my pojďom domoj.

Dali sme jim nudle s nugetou, nikam nešli. Honili je prutem ale tenhle flašinet jsme poslouchali dvě hodiny (do 10 večer).

Byli to malí kluci, horší by to bylo s tlupou výrostků. Nic nedávat! Ignorovat!

Tak kdo tě oblík když seš sirota?

Táhni domů.

Běžte dom nebo dostanete na zadek. (hodnej d'áďa se rozbíhá s prutem)

Běžte dom nebo dostanete na zadek. (hodnej d'áďa se rozbíhá s prutem)

Dobryje ljudi.

Kuš!, jak to že máš najednou rodiče?

03.06.09 – Den 6

V osm nás budí orgán. Nějakej náčelník v maskáčích, strážce Karpátskovo zapovědnika. Má plnou A4 položek co všechno bysme měli zaplatit. Vybírá po 10H za osobu a 2 x 8H za stany.

Auto říká že jako neviděl (měl tam za bus 100H). Dal na vše bumážku a razítko zapovědnika s tím že nás už nikdo o prachy lámat nebude (alespoň ne dnes a v tomto údolí ...☺). Dále nás varuje že na noc vše zavřít a schovat, zde divní lidé, chudoba, krize a party specializující se na turisty (páč východisko na Goverlu). Rozjímáme, snídáme, počasí se zlepšuje tak v 10 skáčem do gumy a do medvěda, na mostě foukáme a vzhůru dolů na

soutok s Bílou Tisou. Je to tak 13 km. Vystupujem půl kiláku nad soutokem aby som se vyhnuli cigošům. Plavba pěkná WW2. Pak navštívujem Rachiv. Opovrhujem Olenkou - nejlepší restaurací na hlavní třídě a vybíráme lidovou jídelnu na

křížovatce (velmi zhruba naproti poště). Zde výborná krmě – boršč a opravdu domácí bujón s pelmeni, vepřové plátky, telecí řízečky, brambory s koprem, gorilka, piva, zákusky, poháry, kávička (útrata asi 700H/8os).

Seznamujem se z Helenkou. Dělá tu v baru na rinku. Je trochu nalita a velmi milá, povídá roztomilou češtinou (pár

měsíců pracovala v Čechách). Ale má doma 120kg chlopa a seznamovat se s ním: „To bych vám nedoporučila ... 😊“. Odjíždíme zpět na soutok a údolím do Bogdanu. V centru odbočujem do údolí táhnoucího se ke hřbetu Radomir Gruň (pod horu Petros). Za vsí nám kontrolují bumážku a skutečně nic nechtějí. Jedem ještě co to jde za baráky a táboříme u říčky. Je tolik vody že i odtud dolů by se dalo jet – úzké rovné koryto, peřejky 1-2. Nás však zítra čeká výstup na Pop Ivan Marmarošský (Trebušanský) na rumunských hranicích. Takže obvyklá činnost – dříví, oheň, sud a spát...

04.06.09 – Den 7

V osm vycházíme údolím vzhůru. Po 300m je louka, nízký lesácký posed a nějaká maringotka. Cesta se rozdvouje vlevo podél hlavního toku a vpravo podél přítoku. My jdeme přímo vzhůru lesem po hřbetu Radomir Gruň směr hora Petros.

Je tu pěšina. Nejdřív prudce vzhůru a pak příjemně po hřebeni přicházíme na první louku (po cca 3km stoupání). Procházíme zas kus lesem výše na další

bývalou pastvinu zarostlou šťovíkem. Na jejím horním konci odbočujem vlevo (špatně znatelné) abychom obtraverzovali horu Petros (v souladu s mapou). Je to celkem příjemná udržovaná traverzovka lesem a dále stráněmi porostlými nízkou bujnou vegetací. Míjíme několik pramenů. V jednom místě narážíme na stopy medvěda a pak na jeho hovno. Od této chvíle tleskáme na poplach. Stopy vedou stále po chodníku v našem směru. Nevypadají příliš čerstvě ale potkat ho nechceme. Jsme evidentně v jeho rájónu - vrbičky, skalky, džungle. Pak v jednom nepřehledném místě (serpentina skalkami vzhůru) stojíme a čekáme až se naše roztažená parta spojí. Takže na sebe chvíli halekáme a jdeme dál. V tom se na cestě objevují úplně čerstvé škrábance od drápů, stržená kůra na stromě a kousek nad námi hluk padajících kamenů. Krve by se ve mně nedořezal. Medvěd musel stát pár metrů nad námi v zákrutu. Musel o nás celou dobu vědět (tleskání, pachy). Nic ale zvědavce neodradilo a zareagoval až na ty hlasy v bezprostřední blízkosti. Dál už jsme stopy

nepotkali. Tento úsek traverzem a vzhůru do sedýlka za Petros je asi další 3km. Konečně otevřené pláně, vpravo před námi hora Berlebaška a přímo impozantní Pop Ivan se zbytky sněhu.

Vlevo v dále Stoh (trojmezí býv.ČR, PL, RO). Jdem kousek po hřebínku a pak po stezkách od ovcí slézáme na cesty spojující salaše a sedlo pod

Ivanem (polonina Lisiča). Je to asi 2 km. Odtud kousek po cestě ke srubu a 200m nad ním přímo po pláních na další

rozbitou cestu křižující masiv hory a po hraně ledovcového karu na vrchol. Ten pravý vrchol je ovšem až ten poslední tak k němu docházíme hřebenovkou – hranice UA - RO. Ze sedla je to asi hodina.

Ve 12 stojíme u betonového triangulačního boru. Dost fouká ale jinak nám počasí přeje – protrhaná oblačnost, výhledy. Byla to moc pěkná výstupovka ... až na toho medvěda. Zpět jdem podobnou cestou ale ne po hraně karu ale přímo pláněmi, je tu dobrý chodník v serpentínách. Právě rozkvétají koberce pěnišníků, jsou tu nádherné nízké hořce, koniklec, šafrán, divoké narcisy. Ze sedla Lazeščina se vracíme po zarostlé

vozové cestě vzhůru na úpatí Berlebašky aby se nám podařilo přejít zalesněný boční hřeben a naše cesta vedla do Kostlivky. Tam nás má v dolině čekat Kelímek. Do Dilového nechceme páč nemáme propusk do hraniční zóny a nechceme riskovat konflikt (a úplatky) s tamními pohraničníky (je tam jejich stanice). Sestupuji teda traverzem za Berlebašku a pak se po cestě spouštíme níž a asi po 500m nad salašemi je odbočka vpravo do správného údolí. Otvírá se nám pohled na planinu s dalšími salašemi. Tam docházíme a ptáme se na cestu. Jde se od salaší po stezce dolů a když se narazí na první potok měl by podle mapy i průvodce následovat sešup podle něj na dno údolí. Realita je ale jiná – od potoka se cesta klikatí a více méně traverzuje – kopíruje levý svah doliny (při pohledu seshora). Jdem po ní asi 1000m, moc neklesá a mám strach že takhle traversuje až někde do Dilového. Mapa i průvodce káže

dolů tak obracím část party napříč vrstevnicemi cestou necestou. Tak se spolu s Potapem a Zajdou ocitáme „v nejhlubším kaňonu ukrajinských Karpat kde na potoce často narazíte na zbytky konstrukcí pro plavení dřeva“ (přibližný citát průvodce). Potoky s postupně slévají v hučící bystřinu a občas jsou skutečně mohutné klády svázané ocelovými lany nebo jen volně poházené a zakleslé přes koryto – vše to důsledek povodní. Jestli tu někdy vedl chodník (asi že jo – na nějaké zbytky občas narazíme) tak dnes tu je jen jáma s bystřinou, skály, změř kmenů, vodopády a jiné překážky.

Poskakujem v tom jak kamzíci, snažíme se nevykloubit hnáty a nenamočit si kopýtka. Časem ale rezignujem a jdem v pohorách vodou. Pak ani to nejde – kaňon, skály. Lezem do stráně a traverzujem vysoko ve svahu. Je to tak kolmý že místy neschůdné a musíme kličkovat nahoru dolu a hledat nějaký schůdný průstup. Máme toho plný kecky. Potap hučí jak piliřáky, že Honzíkovu cestu si takhle nepředstavoval, ale co naplat, musíme jít dopředu a dostat se odtud. Nakonec Zajda dole vidí složený dříví tak tam po svahu kloužem a konečně se dostáváme na lesní svážnici na dně údolí. Po 500 m potkáváme značku – plechovku od DEEPA. Před chvílkou se zleva připojila kolmá svážnice a tudy z traverzu připlynuli naši družjá. Po dalších 500m se ocitáme u auta. Je pět hodin a kluci tu už půl hodiny oddychují.

Sestup nám tedy trval 4 – 4 a půl hodiny. Kelímek říká že od pily a závory v Kostlivce sem ujel 5 km a zaplatil lesní správě 10H. Niže v údolí jsou dvě pěkná tábořiště.

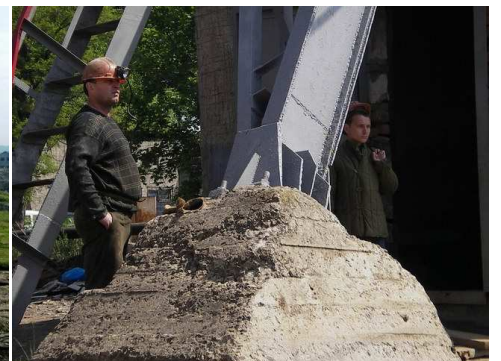
Jedem po proudu Tisy. Projíždíme závory – kontrolní punkt pohraničnicků a míjíme Centr Evropy – zde koliba, nákup u kiosků (domácí víno 1,5l za 40H, kilo brynzy za 40). Jedem do Chmelova. Zde máme totiž od Halenky adres na její rodiče že u nich za plotem můžem přespát. Dobu to hledáme a pak zjišťujem že maj chalupu ve svahu a nepokosenou trávu takže nic. Obracíme zpět do koliby u Kostlivky. Zde mnoho piv, gorilka Zolotyj kolosok od Potapa na oslavu přežití, šašliky (útrata 550H/8os). Velká únava, nocleh v autě, stanu a altánkách před kolibou (domluveno s majitelem).

05.06.09 – Den 8

Vyjíždíme časně do Solotviny. Navštěvujem areál komerčních slaných jezírek obklopených bázami ótdycha.

V sezóně tady musej bejt tisíce otdychájuščich – zlatokopecký ráj. Vjíždíme za bránu jedny bázy a prasobedníme. Se Zajdou se dem koupat. Celkem nikdo tu není (jen bába co vydává nápoje z chlaďáku) tak tam skáčem nahý. Slanost nízká, voda studená ale na dně teplá. Za chvíli přijíždí tlustoch, buzeruje že sme se koupali nahatý a že chce 100H za vstup – jak to že sme bábě nezaplatili (ta ale nic nechtěla). Hajzl dostává co si řek a mizí. Doprasobedníme a jedem eště směr muzeum dolování a těžní věž. Auto necháváme poblíž původního, nyní propadlého solného jezera do kterého vtéká

slaný koncentrát – důlní vody. U věži je možná exkurze do solných sálů. Ptám se čekajících turistu za kolik a je to prý 50H/os. Dem se zeptat esli by nás taky vzali. Mafián si bere Tučňáka stranou a chce 100H/os. Vše je načerno a pro inostránce za dvojnásob. Tak si to nechte. Stavujem se v muzeu. Je ve staré škole. Hodná pani nám vše vysvětluje.

Např. škola zůstala a vesnice okolo se propadla – poddolováno. Těžba ukončena v r.1995 - něco zanedbali a do sálů hrkla podzemní voda, vše zatopeno – sůl se vyplavuje do jezírek. Dáváme z vlastní vůle po 5H a dem. Z Teresvy jedem

proti proudu Teresvy až asi 3km nad ves Krasna. Zde dobrý přístup k vodě ale začíná lejt – nikomu se nechce. Ohřejváme se hodinu v autě potom skáčem do gumy a hurá do toho. Supr řeka (WW2), vody akorát. pod Krasnou peřej možná WW3 a těsně před mostem v Dubovém podobná. I cestou bylo mnoho velkých šplouchanců ale nic nebezpečného. Asi nejhezčí řeka – ujetu cca 10km. Nakupujem v Dubovém a jedem do

krasové oblasti okolo Malé Ugolky (trasa Peresnice, Uglja, Kičerli). Za Kičerlou nás vysloužilý lesník pouští skrz bílou bránu do areálu lesů pánů. Ocitáme se znovu v Karpatskom zapovědníku. Maj zde ohniště, altán. Takže oheň, kotlíkaření, poslední sud.

06.06.09 – Den 9

Budí mě vysloužilý lesník a táhne k náčelníkovi dolů do baráku. Mám zalepený oči a v hubě jak v polepšovně. Šéf důležitě vytahuje A4 s cenama jako ten předchozí v údolí Tisy a už to počítá. Povidám že už jsme platili a že mi slíbili že

to bylo na celý pobyt v zapovědníku. Chvilí se dohadujem až poznám že tohle je individuální výmysl jen pro krasovou oblast (sou tam např. vstupy do jeskyní). Opravdu – zpeněžit se dá každý prdnutí. Nakonec to ukecávám z nabízených 250H aspoň na 160. T.j. 8 osob po 20H jako vstup, žádný nocleh ani auto. Vše bylo důležitě zapsáno do dvou knih a mnou podepsáno ... . Leje ale po snídani vytážime podle průvodce navštívit jeskyni Družba, vrch Čur a skalní Karstovj most. Hned od velké bílé školy na konci civilizace dem blbě i když tu jsou cedulky Karstovj most 1800m. To ale nevadí jen jdem okruh obráceně. Prší ale je teplo, prodíráme se po dobré stezce

bukovým pralesem, potkáváme salamandry. Karstovj most pěkný rozpětí asi 15m, Družba jen oplocená díra – spíš propast.

Celá atrakce trvala 2hod. Balíme a jedem. V Kičerli ještě zastavujem u mlýna. Chcem ve Vinohradově na úzkokolejku a ochutnat halázslé. Nakonec vítězí hlad nad vláčkem, ale ani v nejlepší hotelu nemaj o halázslé páru. Nějaký děvušky nám raděj zkusit šašličnou. Jdem tam a supr prostředí stolky na dvorku pod střechem, kuchyně venku – šašlik, pečený brambory, domácí klobása. Šéfik dělal v Blavě 7 let takže dobrá slovenčina. Zve nás ke stolu do 1. patra restaurace. Je pro nás připravena tabule jak na svatbě – luxus - tak už se předem chvějem jak nás oškube. Ale jídlo výborný, ještě ochutnávka 1,5l jeho domácího vína (je skvělý), pár oboloňů a účet 230H/8os. To je nejnížší co sme dokázali a jasná vizitka jak nás jinde oškubali. Takže vřele doporučuji. Je to ve Vinohradově blízko hlavního náměstí.

Koho se zeptáte na šašlišnuju každý to zná. V 17:00 pokračujem dál do Berehova. Úzkokolejku si jen fotíme na přejezdu. V 18:15 vstupujem ve sportkomplexu Berehovo do areálu termálního koupaliště ale ouha bylo jen do 18:00. Batis se duchapřítomně ptá u kiosku před vstupem na jinou možnost okupaniya v termalu. Babka řekne Kosoň – bazény pod širým nebem asi 15km odsud. Jedem přes Jánoš – zde dle průvodce jediná možnost ochutnávek vína ve sklípku jak jsme zvyklý z Moravy. Je to vinárna na hlavní křižovatce a na ní „zářva“ (80% obyvatel této oblasti maďaři) . Zkousím se dohodnout s majitelem že bychom rádi ochutnávali ale je dost nalitej a má tu soukromou akci (plnej sál) takže nic. Jedem do Kosoně. Termál je kousek od hlavní vlevo před Kosoněm. Upravený oplocený areál, možnost kempu (20H palatka, 15H auto) a 20H vstup. Provoz oficiálně do 20hod pak čištění bazénů. Ty jsou dva, krásný kulatý, voda 40st. Tak se mácháme

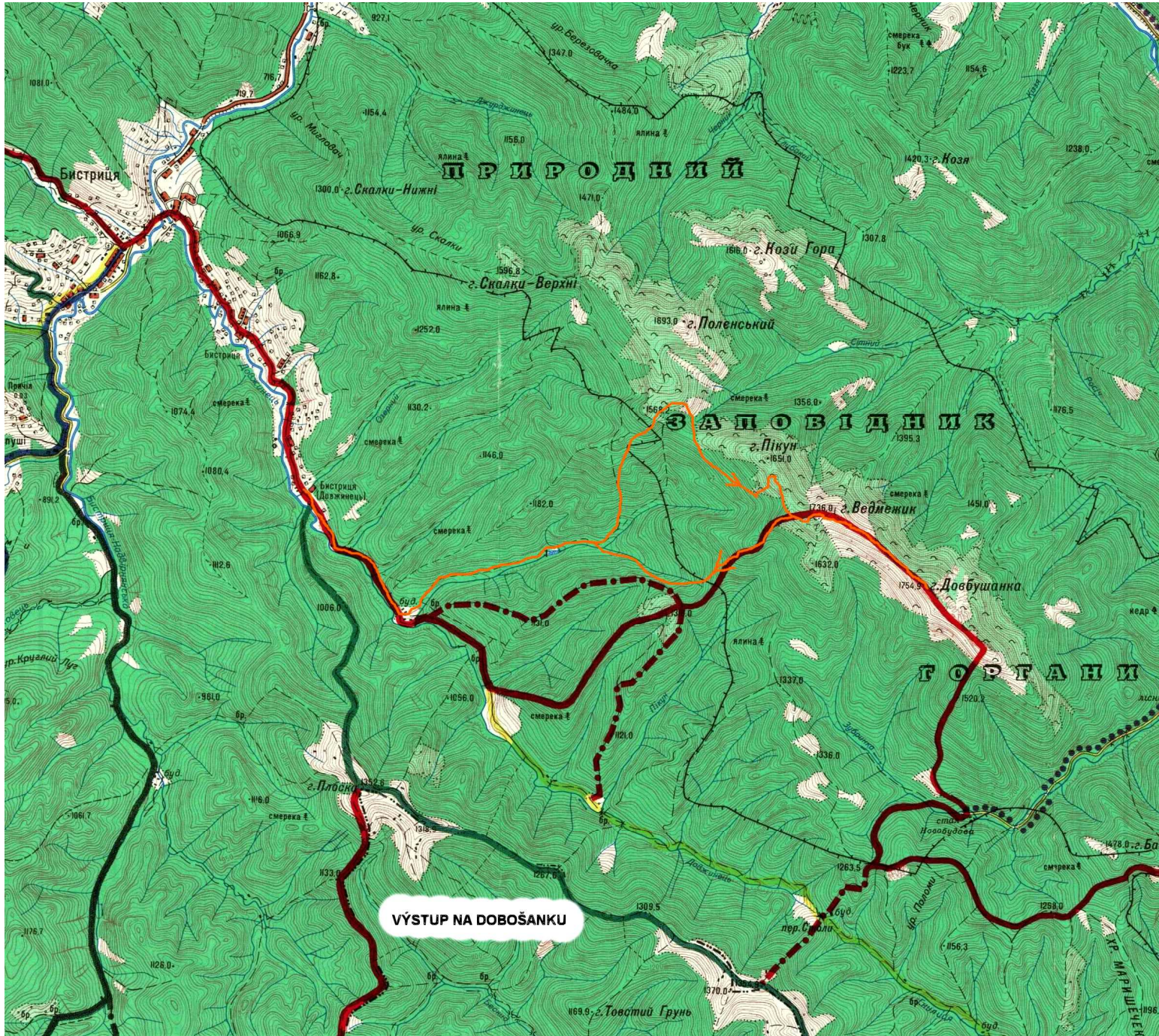
a chodíme do čárky pro petky s vínem (litr za 15H!!). Tuto činnost provozujem do půlnoci takže čištění bazénu muselo být odloženo. Potap hraje v bazénu na kytáru a střídá se v této činnosti s místním hudebníkem – skvělé ukrajinské dumky. Zbytek večírku si nepamatuji, ale někteří kamarádi se ještě podružili na nějaké oslavě narozenin a byli Potapem odneseni do vozu okolo 4.

07.06.09 – Den 10

Do osmi musíme opustit areál nebo platíme další den. To se nám daří. Jsme rozstřílení vínem. Některí z nás se probrali s úplně vyprázdněnýma útrobama. Takže ani nepotřebujem teleportační dávku alkoholu neb ten se z nás bude větrat hodně dlouho. Poslední útrata v samošce a jedem na čáru do HU. Zde nás kostí jako ještě nikdy – ale maďaři! Vše ven, vše prochmatáno. Obřad na 2hod. Pak už jen pelášíme za občasného chcípnutí medvěda do Čech.

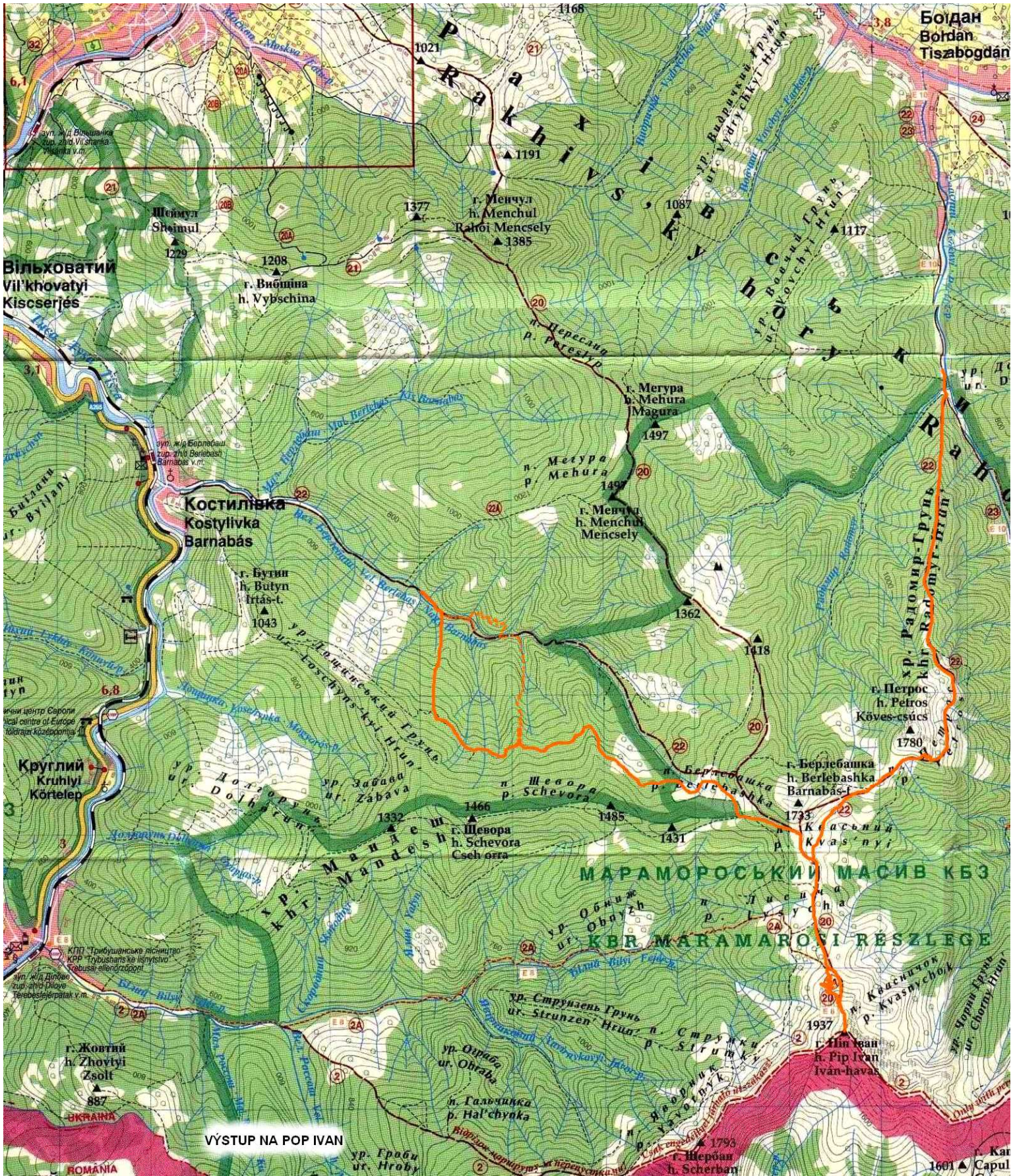
Sepsal Pafka

VÝSTUP NA DOBOŠANKU

ВÝСТУП НА ПОП ІВАН